

XXIX. ÉVFOLYAM, 2019/3. SZÁM

2019. ŐSZ

franka

Magyar Örökség a Franka

9. oldal

Olaszországi kirándulások

14. oldal

Molnár István emlékei

16. oldal

Szír értelmiségek Magyarországon

19. oldal

Interjú:

Dávid atya hivatásról és nevelésről

Átmenet

* A Stigmatizáció és a Tranzitus

Aki valamilyen módon kapcsolatba került Szent Ferencel, annak számára a tanévkezdés hónapjait két ferences ünnep ragyogja be évről évre: a Stigmatizáció és a Tranzitus. Idén, hetedikes diákokkal járva az őszi erdőt, gyakran eszembe jutott: nem lehet véletlen, hogy Szent Ferenc éppen ősszel halt meg! Miért ne olvashatnánk úgy a naptárt, mint Isten nagy költeményét, amelyben az őszre, erre az átmeneti évszakra a Tranzitus (szó szerint: átmenet) ünnepe rímel?

Milyen szépen szólnak erről a Tranzitus énekei! Miközben az őszi alkonyatban, a puszta földön haldokló Ferenc körül „sok jó kistestvére hullat könnyeket”, már „angyali énekszó száll fel”. Ősz van, és akárcsak abban a régi umbriai őszben, a miénkben is éppen így ötvöződik az elmúlás és az ünnep, a lombhullás és a természet páratlan, önmagát meghaladó színpompája – halál és Élet.

Az iskola, a kollégium is *átmeneti* hely: nem arra találták ki, hogy egész életünket itt töltsük, hanem hogy felkészítsen arra, ami utána következik. Ebben nagyon hasonlít arra, ahogyan Szent Ferenc a földi életet látta. Tudta, hogy ez a világ elmúlik, nincs itt állandó helyünk. Éppen ezért tudott szentül odafordulni a teremtett világhoz: nem birtokolni akarta, hanem tisztelettel szemlélni és a Teremtő keze nyomát keresni mindenben.

Valahányan együtt vagyunk a Frankában – szerzetesek, tanárok, diákok, munkatársak, öregdiákjaink –, mindannyian Szent Ferencnek köszönhetjük, hogy egy közösséghez tartozunk. Ő a közös pont az életünkben. Érdemes meggondolni: nélküle nem létezne ferences gimnázium sem, és ebben a formában még csak nem is találkoztunk volna egymással!

Mi, ferencesek szívesen szólítjuk úgy rendalapítóinkat, hogy Szent Ferenc atyánk. Atyának, apának azt nevezzük, akitől élet származik. Megrendítő, hogy ennek a mindössze 45 évet élt, egyszerű, törekény embernek az életéből, Istenre figyeléséből született egy immár nyolc évszázados történet, amelynek magunk is a részesei, folytatói vagyunk.

Imádkozva kérjük, hogy „*jól megtanuljunk élni, halni tőle*”. Az igazi kérdés (értsük jól!) nem is abban áll, hogy van-e élet a halál után, hanem hogy van-e élet előtte. Ha van, mégpedig igazi, Isten felé tartó élet, akkor nincs félnivalónk a folytatástól sem. Mire hív, mire kötelez minket az új tanévben, hogy Szent Ferenc fiaiként szeretnénk megélni keresztény hitünket? Milyen belső átmenetre, változásra szólít az idei ősz?

FR. BALÁZS JEROMOS OFM

franka

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXIX. évfolyam, 2019/3. szám
2019. ősz

Cím:

2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:

06 (20) 376-9632

Ímél:

franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:

franka-egom.ferencs.eu

Felelős kiadó:

Szánthó Gellért, mb. igazgató

Felelős szerkesztő:

Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:

Kedves Ilona

Címlap és hátlap fotói:

Kicska Bálint

Lapterv:

Szedes Balázs Péter © 2015

Nyomda:

Spori Print Vincze Nyomda
(sporiprintv.hu)

Laudetur!

Az idei tanévkezdés szokás szerint nagyon sűrű programmal köszöntött ránk, de rengeteg dolog van, ami miatt érdeklődve és nagy várakozással tekinthetünk a következő hónapok elé. Hosszú előkészületek és egyeztetések után végre látjuk már az új iskolai szárny tervrajzait, elindult az engedélyeztetési eljárás, és bár még egy kapavágás sem történt, idén már realitásként tudunk az építkezésről és a benne rejlő új lehetőségekről beszélni. Az iskolában dolgozó szerzetesi közösség is jelentősen megfiatalodott azzal, hogy Péter és Jeromos testvéreket Esztergomba helyezték, s az első félévben Paszkál és Efrém testvérek is nálunk töltik gyakorlati évük egy részét. A négy fiatal szerzetes jelenlétének hatása már egy hónap alatt is érződik az iskola, valamint a diákok életében, és kíváncsi vagyok rá, hogy hogyan változik majd a szerepük a közeljövőben.

Végül az is érdekes, hogy elég nagy számban kezdték az idei tanévet olyan diákok, akiknek szülei is a Franka padjait koptatták. Mindig nagyon nagy kihívás, hogy mennyire tud az iskola megfelelni az édesapák, sokszor az idő által jócskán megszépített emlékei mentén támasztott elvárásainak. Tele az életünk új kihívásokkal és lehetőségekkel, melyekért igyekszem mindennap hálat adni a jó Istennek.

Szánthó Gellért
igazgató

Fotó: Kicska Bálint

Az élet kérdez bennünket, nem pedig fordítva

* Interjú Radics Dávid atyával

Hosszan fejtegethetnénk, hogy mi egy ember életének a titka, miben rejlik műlni nem akaró búskomorsága vagy sokszor indokolatlannak látszó derűje, mégis aligha lennének képesek eljutni az eredő pontig, lelkének mélyére, melyből mindez források. Ugyanakkor újra és újra felbátorodunk, beszélgetünk, kommunikálunk egymással, mert érezzük, hogy saját létünk kérdéseire is talán a másokban, a másokra való odafigyelésben kapunk választ. S mennyire így van ez, ha egy nálunknál bölcsebb, tapasztaltabb emberrel kerülhetünk kapcsolatba ideig-óráig vagy hosszú éveken keresztül. Dávid atya személye, gondolkodásmódja, megrendíthetetlen lelki békéje, szeretetteljes optimizmusa megkerülhetetlenné teszi őt szűkebb és tágabb környezetben. Hogy mi rejlik lelke mélyén, számomra mindig is titok marad – ám e mostani beszélgetés valamit mégiscsak fellebbent egy Istennek szentelt élet szépségeiről és mozgatórugóiról.

☞ *A Frankában minden osztály büszke arra, ha soraiból valaki papi vagy szerzetesi pályára lép. Nátatok sem volt ez másképp, de ha a Te esetedet nézzük, talán még különösebb a helyzet, hiszen már egészen kisgyermekként foglalkoztatott a papság gondolata, s ezt osztálytársaid is tudták, később pedig helyetted is nagy elánnal hirdették. Tavaly ünnepelted pappá szentelésed 30. évfordulóját, azt a jubileumot, amelynek magvai valahol 4-5 éves korban verték gyökeret benned.*

– Szülőfalumban akkoriban még élt az a szokás, hogy a templomba járó gyerekeknek kötelező volt ministrálni. Nagyon fiatal lehettem, amikor új papot kaptunk; igazából semmit nem tudtam róla, csak azt láttam, hogy habitust visel. Szabó Dávidnak hívták ezt a szerzetest, aki a felosztatás után több helyen is megfordult az egri egyházmegyében – így került hozzánk. Mérföldtlen egyszerűség és nyitottság jellemezte, s mikor szokás szerint tőlem is megkérdezték, hogy mi szeretnék lenni, csak rámutattam, és azt mondtam, hogy olyan, mint ő. Később tudtam meg, hogy Kolos atya is neki köszönhette a hivatását.

☞ *Az általános iskolás évek és a kamaszkor alatt sem változott ez az elhatározásod?*

– Néha eljátszottam a gondolattal, hogy mást is csinálhatnék. Emlékszem, gyermekkoromban borzasztóan rossz kenyeret sütöttek a faluban, éppen ezért fellángolt bennem a gondolat, hogy pék leszek, és változtatok ezen, vagy elterveztem egy időben, hogy én fogom a legjobb ajtókat és ablakokat készíteni – mert akkoriban nagyon nem sikerült a hézagmentes szigetelés –, de lényegében mindig visszatértem a hivatás gondolatához. Az általános iskola után új plébánosunk lett, s jóllehet több helyre is felvettek gimnáziumba, az ő hatására végül ide, Esztergomba kerültem, ahol le is érettségiztem, az érettségit követően pedig seminarista lettem Egerben. Három év után hagytam ott az egyházmegyét, és léptem be a ferences rendbe. Pintér Ernő volt akkor a tartományfőnök.

☞ *Milyenek voltak ezek a diákévek? Ha összehasonlítjuk a jelenünkkel, nagy a kontraszt?*

– Különös világ volt ez akkor, ha a mai fejlemmel nézem. Nem volt telefon, tévé vagy hétéfőnként tévéadás. Más volt a milió, tombolt a kommunizmus. A Franka sziget volt az ateizmus tengerében, itt megtapasztalhattuk, hogy mit jelent másként, szabadabban gondolkodni. Két világban éltünk egyszerre, láthattuk, hogy milyen az egyik, és mit képvisel

a másik. Formailag meg kellett tanulni mindazt, amit a kommunista ideológia kívánt, de már egészen más szemmel néztünk dolgokat, elég, ha csak az '56-os forradalomra gondolok, amiről mi tudtuk, hogy nem ellenforradalom volt, bármennyire is így állították be a hatalom képviselői. Úgy érzem, hogy abban a világban nekünk könnyebb volt választani. Ma más a helyzet, ami kihívás elé állít bennünket a nevelés terén. Ma például az is a feladatunk, hogy a médiumok világában megtanítsuk helyesen dönteni a ránk bízott gyermekeket. Minden rájuk zúdul, számtalan tetszetős dolog és temérdek féligazság veszi körbe őket. 40-50 évvel ezelőtt jól láthatóak voltak az erő- és irányvonalak. Ma ez nem így van.

☞ *Nehezebb egy liberális, közönnyel átitatott közegben élni, mint egy diktatúrában?*

– Sokkal nehezebb. Ezek az előbb említett fél- és negyedigazságok ma úgy tűnnek fel, mintha a teljes igazságot takarnák. Rendkívül megtévesztőek tudnak lenni, és egy ilyen világban kell a gyermekeinknek boldogulni.

☞ *Szerzetesként, nevelőként is érezhető a különbség, vagy vannak dolgok, amelyek semmilyen körülmények között nem változnak, ill. nem szabad, hogy változzanak?*

– Inkább ez utóbbira reagálnék. Mindig elérhetőnek kell lennünk a diákjaink számára. Egy szerzetesnek reggeltől estig a gyerekek között van a helye – ebben nincs változás, ez semmilyen külső dolognak nem függvénye. Annakidején biztonságot adott Ignác atya személye, vagy Sándor atyáé, és még sorolhatnám. Maga az a tudat, hogy vannak itt emberek, akik ráérnek arra, hogy velünk foglalkozzanak, ez döntő fontosságúnak bizonyult. Másrészt pedig láttuk, hogy ezek az emberek mennyit imádkoznak. Ha benyitottunk a klauzúrába, az ott tartózkodó testvérek imádkozva sétáltak, úgyszintén az is, aki egész nap a cipőket javította. Állandó imádság töltötte ki napjaikat. Ennek ma is így kellene lennie. A mi időnkben itt élő atyák élete sugározta a boldogságot, kétség kívül ennek van a legnagyobb hatása. Talán ez nem veszett el manapság sem, csak nehéz ezt belülről megélnünk, hiszen benne élünk.

☞ *Nagyobb volt akkoriban a szigor és a fegyelem?*

– A fegyelem nagyjából egyforma volt akkor és ma, de a súlypontok most máshol vannak. Ma a tanításban inkább az a fontos – elnézve a sok csoportbontást –, hogy a felzárkóztatás vagy a tehetség gondozás hatékonyabban

működjön. Régebben nem vált így szét egy akár 40 fős osztály. Ott az adott tanár feladata volt, hogy a felzárkóztatásra várót és a tehetséges diákokat egyszerre tanítsa. Ma sokkal személy- és igényközpontúvá váltunk. A szigor és a fegyelem mérhetően a megelégedettség-érzéshez tartozik. Ha a kimenő diákjaink azt érzik, hogy minden tőlünk telhetőt megtettünk értük, akkor ez alapján ítélnék ebben a kérdésben.

☞ *Találunk olyan értéket is, amely az állami iskoláktól nagymértékben megkülönböztet minket...*

– Igen. Minden egyházi iskola legnagyobb értéke a törődés. Így van ez nálunk is. Sőt, talán még inkább, hiszen ez valamennyi itt tanító tanár felelőssége is. Senkiről nem mondunk le, az a vágyunk, hogy mindenkit a kitűzött céljához hozzásegítsünk. Azt szoktam mondani, hogy egy prefektusnak kicsit az anyát és az apát is pótolnia kell. Nem szabad szögletesen állni a gyerekekhez, a kollégiumi életben az a legfontosabb, hogy személyre szabottan tudjunk közeledni feléjük. Másrészt pedig igyekeznünk kell valahogy visszaadni az otthon melegét. Nálam rengeteg növény van a szinten, este fényfűzérrel világítom meg a folyosót, csakhogy hasonlítson egy kicsit az otthonukhoz. Beszélgetni kell a diákokkal, elmenni velük sétálni, vagy lehívni őket egy-egy szolozsmára. Egyetlen titka van az egésznek: éppen abban a pillanatban kell ott lenni mellettük, amikor arra a legjobban rászorulnak...

☞ *Van valamiféle sajátos utad a diákok felé?*

– Nem tudom, csak azt látom, hogy jönnek utánam. Nem kell félniük tőlem, az egyszer biztos. Rájöttem, hogy a szögleteesség nem vezet semmire, nem úgy, mint a humor. A diákokat egy ponton túl csak humorral lehet kezelni. Az a jó irány, ha ők maguk is megtanulják saját magukat humorral, önironiával szemlélni és persze kellő komolysággal is, ha arról van szó; és ez igaz önmagára nézve is.

☞ *Úgy tudom, hogy van egy másik aspektusa is a nevelési elveidnek, amely nagyon szorosan a Viktor Frankl-féle logoterápiához, az egzisztenciaanalízishez kapcsolódik. Hogyan működik ez a gyakorlatban?*

– Viktor Frankl gondolataival Barsi Balázs atyán keresztül ismerkedhettem meg sok évvel ezelőtt, Franciaországból való hazatérése után. Nagyon megragadott, hogy míg Freud csak két dimenzióban látta az embert: testi és szellemi valójában, Frankl már háromról beszélt, az előbbi kettőt kiegészítve a lélekkel.

Mindaz, ami az embert emberré teszi, nem anyagi. Az Isten által teremtett lélek ép és romolhatatlan bennünk – ennek a felismerésére kell a diákokat is nevelnünk. A test megbetegedhet, úgyszintén a szellem is, a psziché megbomolhat, a lélek azonban nem. Beszélünk ugyan lelki betegségekről, de ezek esetében sokkal inkább arról van szó, hogy bizonyos pszichés funkciók összeomlanak vagy megromlanak, és azok hatnak ki a testre, vagy produkálnak testi tüneteket. Csak úgy tudjuk visszaállítani a testi és szellemi egészséget, ha – Frankl nyomán – valljuk, hogy van bennünk egy romolhatatlan, egészséges vonulat, amely az Isten által teremtett lélek. A nevelésben arra kell törekednünk, hogy a ránk bízottak, jelen esetben a diákok, megtanuljanak a lélekkel mint belső hanggal beszélgetni. Ez a hang tiszta és jóra vivő, hiszen az Istentől származik. Óriási lendületet tud adni ennek a felfedezése akár már egy fiatalok számára is. Tehát a belső odafigyelésre kell nevelni, miként azt Szent Ferenc tette. Gondoljunk csak bele: egészen zord helyekre is képes volt elvonulni, csakhogy egyre tisztábban erre a belső hangra, lelkének finom rezdüléseire figyelhessen. Frankl megértette a fogolytáborok kilátástalan és zajos világában, hogy ez a belső hang megszólította őt, vezetni és utat mutat. Ilyen értelemben Frankl és Szent Ferenc szellemi rokonságban vannak, még ha 800 év választja is el őket egymástól. Szent Ferenc tanítása a legmélyebb logoterápia, hiszen a logoterápia lényege, hogy képes legyen az ember az élet értelmét meglátni. Sőt, Ferenc személyes feladatává, élete konkrét programjává teszi az értelem megtalálását ezen belső lelki hangon keresztül. Ott találjuk például a Naphimnust, amelynek pontosan ez a lényege. „Áldott légy, Uram,

s minden alkotásod” – imádkozza Ferenc, vagyis azt sugallja ezzel, hogy mindenben megtalálható az Isten. Frankl is, amikor bekerül a koncentrációs táborba, nem azt kérdezi, hogy ez miért történik vele, hanem azt, hogy mi annak az adott napnak az értelme. Ferenc és Frankl is elindul egy olyan úton, amelynek nem tudja, hogy hol a vége. Nem az a fontos, hogy miért kell megtenni azt, amit meg kell tenni, hanem hogy azzal mit ért meg az ember az életből. Bármit hozzon is a sors, az élet vagy az Isten, a fő kérdés, hogy mi annak az értelme. Fel tudom-e fedezni, hogy igenis van értelme? A miértekre sokszor vagy soha nem tudunk választ adni, de ha a napi feladatunkat felvállaljuk, és nem a kifogásokba merülünk, értelmes napot hagyhatunk magunk után.

☞ *Hogyan képes megérteni ezt egy kamasz gyerek?*

– Frankl logoterápiája egzisztenciaanalízis, vagyis azon alapszik, hogy a létezésünk maga megkérdőjelezhető. Az egzisztenciaanalízis nem az egzisztencia analízise, hanem az abból való kiindulás, hogy maga a lét, s benne a létező egzisztencia Istenhez tartozik. Szent Ferenc szavaival lehet ezt a legegyszerűbben lefordítani, amit már egy diák is könnyen megérthet: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?” Mi a napnak, az életnek az értelme? Úgy kell elindítani reggel egy diákot, hogy amit a mai nap hoz az iskolában – tanítási órák, az emberekkel való találkozás stb. –, arra kell nyitottá válnia, mert abban találja meg az adott napjának, s vele együtt életének az értelmét. Az élet kérdező bennünket, nem pedig fordítva. Ezen a téren meg kell változtatnunk bennünk egy paradigmát: ha kérdező az élet, arra bátran tudják válaszolni. Nem az a kérdés, hogy én milyen kérdést teszek föl (vagyis hogy miért történik ez vagy az velem), hanem az, hogy az élet által fölített kérdésre milyen választ akarok adni. Milyen rejtélyt, milyen felfedeznivalót hoz a mai nap, erre kell apró lépésekben a diákokat megtanítani – és ez nagyon rokon gondolat Szent Ferenc egész életével. Az a legnagyobb ajándék, ha mindennap fel tudjuk tenni a jó Istennek a kérdést: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?” Ha így teszünk, akkor értékeket találunk. Az élet nem igazságos, de jó – szoktam a fiúknak mondani, s benne nap mint nap megtalálhatjuk az értelmet.

— KEPEL DÁNIEL

* Amikor Szent Ferenc haldokolt, maga kezdte el a 141. zsoltárt. Ennek egy sora így hangzik: „Istenem, Te vagy a menedékem, Te vagy a jutalmam”. Úgy tartják, hogy a halálos ágyon lepereg az ember előtt egész élete. Ferenc 45 éves volt, amikor meghalt. 20 évet élt „szentül”; élete első 25 éve viszont kevésbé volt fedhetetlen. Azt is mondhatnánk, hogy *hosszabb ideig élt a bűnben*, mint az erényben, a sötétségben, mint a fényben.

Az Isten, aki őt kiválasztotta, végtelesen szerette már akkor is, amikor még fiatal volt, amikor csak a sötétségben járt. Istenben éppen az a nagyszerű, hogy ő az embert önmagában nézi, és önmagáért szereti. A mennyei Atya csak mosolygott a fiatal Ferenc botlásain: amikor fényesítette a páncélját, hogy harcba induljon, vagy megcsipkedte az assisi leányok fenekét. Isten alkotta őt ilyennek: telve energiával, vágyakkal, lendülettel, mélységgel, erővel. Mielőtt szent lett volna, mielőtt Ferenc megértette volna, hogy mi is az ő igazi feladata az életben, Isten pontosan tudta, milyen csodálatos életet fog élni. De a fordulathoz, a megtéréshez kellett fiatal korának botlásai, útkeresései – szükség volt a sötétségre is.

Ma Ferencre emlékezünk, és ne felejtsük el dicsőíteni a mi mennyei Atyánkat, aki velünk jár az úton: sötétben és fényben egyaránt. Ezért imádkozhat így Ferenc a zsoltárossal: Istenem, a sötétben Te vagy a menedékem, a világosságban Te vagy a jutalmam.

Szegény családban nőttem fel. Szüleim segéd munkások voltak, majd fiatalon elváltak. Édesapám alkoholista volt, édesanyám idegösszeroppanást kapott,

„Istenem, Te vagy a menedékem, Te vagy a jutalmam...”

* Szalai Zsolt (1996/B) állandó diakónus beszéde
Szent Ferenc atyánk tranzitusán

így nem tudtak nevelni engem. Állami gondozásba kerültem. Akkor váratlanul a jó Isten fordított életem kerekén. Egy pap írt az akkori igazgatónak egy rövid levelet: „Kedves Pál Atya! Itt az idő, hogy megmentsünk egy lelket!” – és felvettek az esztergomi ferences gimnáziumba, 1992-ben. Itt, ezek között a falak között ismertem fel Isten, aki nekem a sötétségben *menedékem* lett és *jutalmam*.

Milyen csodálatos az, hogy Isten az embert *önmagában nézi, és önmagáért szereti!* A mennyei Atya mosolyog azon a gyereken, aki én voltam: látja minden botlósomat, például hogy mennyit lódtítottam, hogy bekerüljek a betegszobára, vagy amikor kajtattunk a szenterzsébetes lányok

után a szigeten... Mert mindannyiunkat Isten alkotott ilyennek: telve energiával, vágyakkal, lendülettel, mélységgel, erővel. Már azelőtt, hogy *hű de nagy* szent lennél, azelőtt, hogy megértenéd pontosan, hogy mi is a te igazi feladatod az életben, Isten pontosan tudja, hogy milyen csodálatos életet fogsz élni. De ehhez kellene fiatal korod botlásai, útkeresései; és hogy tekintetteddel a fényt keresd, szükséges, hogy olykor sötétségben járj. Mert Isten látja az életedet, veled van a nehéz életszakaszokban, vigyáz rád és elhalmoz áldásaival. Ő ezért Atya.

Ezért ma így imádkozhatunk Ferencel: Istenem, a *sötétben* Te vagy a menedékem, a *világosságban* Te vagy a jutalmam.

Bemutatkoznak iskolánk új tanárai * 1. rész

Thier Józsefné

matematika

Thier Józsefné matematika-fizika szakos általános iskolai tanár és közoktatási vezető vagyok. 1977-től beosztásomtól függően (igazgatóhelyettes, igazgató) több-kevesebb óraszámban tanítok. 2013-ban a Vitéz János Katolikus Általános Iskola igazgatójaként nyugdíjba mentem, ahol továbbra is a 7-8. osztályos tanulóknak oktatom a fizikát. A 2019-es tanévtől a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban a 7-8. osztályos tanulóknak tanítom a matematikát. Munkám során mindig arra törekedtem, hogy a tehetségek kibontakozzanak, akiknek pedig nem vonzó a matematika, fizika világa, azokkal is megszerettessem szaktárgyaimat. Általános iskolai munkám mellett mindig voltak középiskolás magántanítványaim, akikkel az érettségiig együtt dolgoztunk. Öröm volt látni sikereiket, és követni életútjukat a felsőoktatási intézményekben.

fr. Szabó Péter OFM

prefektus

Jó újra a Franka falai közt lenni! Őszintén mondhatom ezt most, mikor harmadszor „költözök be” ezek közé a falak közé: 2007-ben jöttem először szecsaként, majd 2017-ben – már ferences növendékként – fél éves

gyakorlatomat töltöttem itt, és idén újra, harmadszor is ide vezetett az utam.

Jelenleg az esztergomi ferences közösség legfiatalabb örökfogadalmas tagja vagyok (26 életévemmel), és prefektusként szolgálak a 11/B osztály mellett. Teológus végzettséggel érkeztem, de hogy mielőbb taníthassak hittant, esti tagozaton tanulok hittanár-nevelőtanár szakon – idén pedig a gyakorlótanításomat végzem majd intézményünkben, egykori novícius magiszterem, Kapisztrán atya vezetésével.

Ezek a mostani feladataim, de mindezen túl egyre intenzívebben készülök a diakónus-, majd pedig a papszentelésemre.

Lelkesen vágtam bele év elején a munkába, remélem, hogy jelenlétemmel és munkámmal hozzá tudok járulni iskolánk jó hírének öregbítéséhez. Ehhez kérem Isten áldását.

Dienesné Ablonczy Anna

magyar nyelv és irodalom

1992-ben érettségiztem a tatabányai Árpád Gimnáziumban, ahol a tanári pályát is kezdettem. Magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanárként, illetve esztétika szakos bölcsészként végeztem az ELTE-n. Elsősorban a kortárs magyar irodalom, ill. a nonfiguratív festészet témakörében mélyültem el picit jobban. Esztétaként is a posztmodern idősokkal foglalkoztam.

Öt kisgyermekem van, időm nagy részét ők töltik ki. Kerek tíz év otthonlét után

jöttem vissza tanítani. Közben végeztem el a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán a teológia alapképzést, majd ráépítve a hittanári mesterképzést. Először csupán a teológiai tudományokkal való mélyebb megismerkedés hajtott, később lelki gyakorlatra mélyült, végül lehetőséget kínált arra, hogy a mesterképzést is ráépíthessem.

Jelenleg a Frankán kívül a zsámbéki premonstreai gimnáziumban tanítok magyart és művészettörténetet.

Nemes Krisztina

gyógypedagógus

Óraadó gyógypedagógusként dolgozom az iskolában. Középiskolába az esztergomi

Dobó Katalin Gimnáziumba jártam, majd az érettségi letétele után az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karára nyertem felvételt, itt Pszichopedagógia és Tanulásban akadályozottak pedagógiája szakirányokon szereztem diplomámat. Jelenleg ugyanezen a karon vagyok mesterképzéses hallgató. Főállásban az Esztergomi Speciális Gyermekotthonban dolgozom gyógypedagógusként, itt a biológia, kémia és fizika tantárgyakat oktatom elsősorban.

Ugyancsak idén nyáron léptem át először hivatalos formában a ferences gimnázium kapuját, azonban diákjai és általuk az intézmény már korábban belopták magukat a szívembe. Párom, Cseke András – volt frankás diákként – 2017-ben kezdett el itt dolgozni. Az ő munkájának következtében

ismerkedhettem meg a ferences szellemisséggel, az itt dolgozó kollégákkal, vehetem részt kirándulásokon, színházlátogatáson, közös beszélgetéseken.

Jelenleg a Frankán belül elsősorban a speciális nevelési igényű (SNI), illetve a beilleszkedési, tanulási és magatartási nehézséggel rendelkező (BTMN) tanulók egyéni, kiscsoportos fejlesztését látom el. Továbbá a két újonnan bekerülő osztályban (7/A és 9/B) tartok agressziókezelő és drogprevenációs foglalkozásokat.

Hegedűs Róbert

prefektus

Áron testvér első osztályában érettségiztem 2001-ben. A Frankából szép, életre szóló élmé-

nyekkel ballagtam el, és zárult le az első tizenhét év életemből. Az ezt követő időszakomat útkeresésnek nevezem. Tanultam bölcsészetet a Pázmányon, és szereztem kommunikáció-történelem szakos diplomát, majd 2011-ben igazgatásszervezőit a Corvinus Egyetemen. Jelenleg is tanulok az Esztergomi Hittudományi Főiskola katekéta szakán. Dolgoztam a családi boggyógyümölcs ültetvényünkön. Voltam pénzügyi elemző és tervező, pénzügyi termékeket értékesítő és közel kétszáz ember vezetője. Tevékenykedtem képviselőként. Az utolsó négy évben Bajorországban dolgoztam. Az ismét eltelt tizenhét év után azt éreztem, hogy végre azt kell és ott csinálnom, amit szeretek, amihez leginkább értek, és ahol jól érzem magam. Idén januárban a Gondviselés úgy akarta, hogy keressem meg volt testnevelő tanáromat, most igazgató urat, Szánthó Gellértet. Többszöri megbeszélés és találkozás után végül úgy döntött, hogy kinevez prefektusnak az új kilencedik osztály mellé. Megérkeztem! Boldog vagyok és hálás a jó Istennek. Egy nagyszerű osztályt adott a Mindenható, mellé egy szuper tantestületet, sok értékes embert és azóta már igaz barátokat is. Igyekszem munkámat lelkesedéssel, szeretettel, hittel és alázattal végezni.

Magyar Örökség a nyolc katolikus gimnázium

* Köztük a Franka...

A Magyar Örökség és Európa Egyesület Magyar Örökség Díj Bírálóbizottsága, a beérkezett állampolgári javaslatok alapján „*A kommunista diktatúrában működött nyolc katolikus gimnázium keresztény értékmentő szolgáltatáért*” gimnáziumunkat Magyar Örökség díjban részesítette. Kilencvenötödik alkalommal ítélte oda a Magyar Örökség és Európa Egyesület a Magyar Örökség díjakat a szellemi kultúra legmeghatározóbb képviselőinek. Az akadémiaalapító gróf Széchenyi István, valamint gróf Klebelsberg Kunó szellemisége jegyében, 1993-ban Magyar Örökség és Európa Egyesület (MÖEE) hozta létre ezt a díjat. A Magyar Örökség díj azon magyar személyeknek, intézményeknek és csoportoknak adható negyedévente, akik és amelyek tevékenységükkel hozzájárultak a magyar kultúra, a gazdaság, a sport, a tudomány, azaz a magyar társadalom erkölcsi, szellemi felemeléséhez. A Magyar Tudományos Akadémia budapesti, Széchenyi téri dísztermében 2019. június 22-én, szombaton került sor a díjról szóló oklevél és aranyjelvény ünnepélyes átadására.

Dr. Korzenszky Richárd OSB emeritus perjel (Tihanyi Bencés Apátság) ünnepségen elhangzott beszédét itt közöljük:

A nyolc katolikus gimnázium dicséretét mondom: 2 piarista, 2 ferences, 2 bencés iskola, valamint az iskolánövérék 2 gimnáziumának dicséretét.

Néhány tény:

1948: valamennyi egyházi fenntartású iskolát államosítják.

1950: megegyezés a magyar állam és a magyar katolikus egyház (éppen szabadlábon lévő képviselői) között: valamennyi szerzetesrendet felosztatják, négyet – megsugorítva – meghagynak, és nyolc gimnázium (és hat diákokotthon) vezetését lehetővé teszik.

A háttértárgyalások elemzése a történések feladata. Az iskolák megindítása nem volt egyszerű. A ferencesek két

rendtartománya közül a mariánusoknak volt iskolájuk, a kapisztránusoknak nem. Az esztergomi iskolát – amely a mariána provincia iskolája volt – a kapisztránusok működtették. Szentendrán egy volt csendőrlaktanyából alakíthattak ki iskolaépületet, és indíthattak iskolát a semmiből. (...)

Ellenszélben működtek az iskolák. Anyagi hátterük minimális volt. A nyugati testvérrendek, illetve segélyszervezetek támogatása nélkül lehetetlen volt a fenntartásuk. Ún. „államsegélyt” kaptak a rendek a tanárok után, aminek az összege egy átlagos fizetés töredéke volt csupán. Az épületek fenntartására kiutalt pénz pedig nagyjából az éves kréta-szükséglet fedezésére volt elegendő.

Mégis minden ellenzél, megszorítás, megfigyelés ellenére ezek az iskolák az akkori Magyarország leghatalmasabb iskolái voltak. Szigorú fegyvellemmel, elkötelezett tanárokkal, akik számára fontosabb volt a nevelés, mint a tanítás. Akik korszerű tudást közvetítettek, s közben közösséget formáltak. A szerzetes tanárok a maguk közösségének karizmájával voltak jelen az iskolában, és közvetítették kultúrát, tudományt, hitet, emberiséget, magyarságot és kereszténységet.

Voltak ellenségei ezeknek az iskoláknak, de sokkal többen voltak, akik segíteni próbáltak. Egy érdekes egyházi iskolás öregdiák háló adott sokaknak biztonságot a továbbtanulásban, az elhelyezkedésben is. De mindennél fontosabb volt az a mélyseges összetartozás érzése, amely a legnehezebb élethelyzetekben is segítette a megmaradást.

A megegyezés értelmében ezek az iskolák is az állami tanterv szerint működtek, a marxista szellemiségű állami tankönyveket használták, de éltek azzal a lehetőséggel, hogy a keresztény szemléletet is közvetítsék, nem ritkán kritikus éllel. Minden ideológiai diktatúra ellenére ezek az iskolák, köszönhetően a tanárok műveltségének és bátorságának, a kritikus gondolkodás, a „másként-gondolkodás” szigetei voltak.

Mit adtak ezek az iskolák? Pietas et litterae: keresztény szellemiséget és a tudományok szeretetét. Ora et labora: imádság és munka – a pontos, elkötelezett munka, a tevékenység és a szemlélődés, az akció és kontempláció együttes tartozásának tudatát. Pax et bonum: a jóra törekvés, a békeesség szolgálatát. Ut vitam habeant: a valóság, az élet szolgálatát.

A diktatúra évtizedeiben sokak számára menedék volt az egyházi iskola. Sokaknak irigyelt hely, ahol – úgy gondolták – majd embert faragnak a faragatlan, nehezen nevelhető gyerekből. Sokan úgy gondolták: ott majd hívővé válik a gyermek. (...)

Az elvárások és a valóság, az óhajok és a lehetőségek nem voltak mindig egybehangzóak. A nem egyházi iskolák tanárai nem ritkán sóvárogva nézték – általában tisztos távolból – ezeket az iskolákat. Az állami hatóságok „vigyázó szemüket” rajta tartották a diákokon, tanárokon. Bőséges feljegyzéseket találhatunk az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában a mindennapok után érdeklődő kutatók.

Az egyházi iskolák diákjainak továbbtanulása nem volt könnyű. Bár a tanulmányi versenyeken mindig lehetett találkozni kiemelkedő teljesítményű egyházi iskolásokkal, az egyetemi-főiskolai felvételi

statisztikák világosan mutatják, hogy lényegesen kevesebben jutottak be egyetemre, főiskolára közvetlenül érettségi után a sikeres felvételi vizsgát tett egyházi iskolás diákok, mint az állami iskolákból jelentkezők.

A szerzetes tanárok nagy többsége sosem számolta az időt és az energiát: teljes odaadással szolgálták a diákokat. S egy olyan korszakban, amikor az egyházak – kalitkába szorítva – nem foglalkozhattak az ifjúsággal, az egyházi iskolák színjátzó körei, énekkarai, sportkörei, versenyei, a nyáridőben szervezett gyalogtúrái, vízitúrái, kirándulásai igazi élményt jelentettek diákoknak, tanároknak egyaránt. A kötelező tanítási órák mellett a számtalan szakkör, külön foglalkozás olyan távlatokat nyitott meg az érdeklődőknek, ami az országban nagyon keveseknek adatott meg. (...)

Legyenek áldottak a hősök, mert hősök voltak, akik 1950-ben vállalták, hogy korlátok között, de mégis elkötelezetten és belső szabadsággal szolgálják a katolikus szellemű nevelés és oktatás ügyét. Az ő vállukra állva nőhetnek magasabbra az utódok. Legyenek áldottak a szülők, akik – sokszor hátrányokat is szenvedve, komoly áldozatokat vállalva – bátrak voltak, és gyermeküket egyházi iskolába írtatták. Köszönet mindenkinek, akik nyíltan (nem kevesen titokban) segítettek, hogy működni tudjanak ezek az iskolák.

S végül köszönet a mostani elismerésért: köszönet, hogy iskoláinkat a „Magyar Örökség” díjra méltatták.

A szokásokhoz híven október elején a 11. évfolyam lelkigyakorlat keretében Sümegen járt. Évtizedes tradíció ez, és ha öregdiákjainkat kérdeznénk, meggyőződésem, hogy mindannyian meghatározó élményként emlegetnék ezeket az alkalmakat.

Miért éppen Sümeg? Nem csupán azért, mert itt található a búcsújárók egyik Szűzanya-kegyhelye, hanem mert harmadmagával itt él Barsi Balázs, a sokak által ismert, nagy tudású ferences atya. Megtisztelő volt, hogy erre a három napra befogadtak minket az otthonukba, és megtapasztalhattuk mindennapjaikat. Jó dolog betekinteni ezeknek az embereknek az életébe, és bár frankás diákként ismerjük a ferencesek lelkiségét, ott Sümegen, mintha mégis más lenne a helyzet: nyugalom hatja át az egész kolostort. Ahogy belépünk a templomba, tekintetünk rögtön a Mária kegyzoborra fókuszál – érezni a Szent Szűz jelenlétét. Szabad perceinkben a kolostor kertjében időztünk, itt, a kert felé magasodó sümegi hegy árnyékában megáll egy pillanatra az idő. Egy közös elmélkedés után kiváló helyszín ez az egyedülre vagy a gondolkodásra, és közben még fűgével is jóllakhat az ember!

Szerdán délben érkezünk meg, majd az ebéd utáni kis pihenőt követően mindannyian helyet foglaltunk a kolostor refektóriumában, ahol az elmélkedések folytak. Szándékosan használom az elmélkedés szót, hiszen a sokak által megszokott aktív lelkigyakorlatos foglalkozásokkal ellentétben Sümegen a tanítás klasszikus formáját tapasztalhattuk meg.

Az első előadás bevezetett minket Balázs atya gondolatmenetébe, egyfajta alapot adva a további elmélyedésnek. A hit mivoltáról és a hittel, vallással kapcsolatos dolgokról beszélt nekünk. Úgy fogalmazott, hogy: „nem az fontos, hogy mekkora a hited, hanem, hogy milyen minőségű”. A világban számos vallás és meggyőződés létezik, de számunkra a katolikus hit különleges tudattal jár. Míg a többi vallás mindegyike keresi az istent, addig minket, keresztényeket Isten keresett meg. Ez ajándék és egyben feladat is számunkra.

A második elmélkedésen Istenről és az emberek istenkapcsolatáról hallhattunk

„Nem az fontos, hogy mekkora a hited, hanem, hogy milyen minőségű”

* Sümegi lelkigyakorlat

előadást. „Isten nem valami, hanem valaki. Személy” – hangsúlyozta Balázs atya. Ezt követően Szent Ferencről volt szó, életéről, gondolkodásáról, az emberek közötti munkálkodásáról, az ő példáján megmutatva, hogyan lehetne szebben élnünk itt a földön.

A továbbiakban egyértelmű volt, hogy a Szentlélekről fogunk hallani. „A Szentlélek összeköt Istennel. És ahogy Isten is személy (valaki), úgy nekünk is valakinek kell lennünk és nem valaminek. Így jöhet létre köztünk és Isten között a kapcsolat, a Szentlélek segítségével” – hallhattuk a téma alap gondolatát.

A lelkigyakorlat vége felé kezdtek bennünk

helyére kerülni, egységgé formálódni Balázs atya mondatai és gondolatai. Számomra a hétvége legszebb momentuma az egyik elmélkedésen elemzésre kerülő Szent Ferenc-ima volt, amelynek mondanivalója áthatotta az egész lelkigyakorlatunkat:

*Fölséges és dicsőséges Isten,
ragyogd be szívem sötétségét,
és adj nekem igaz hitet,
biztos reményt és tökéletes szeretetet,
érzéket és értelmet, Uram,
hogy megtegyem a te szent és igaz parancsodat.*

MACZÓ HUNOR (11/B)

Rendhagyó irodalomóra a Babits-házban

* Szüksége van az embernek egy helyre, ahol egyedül tud lenni, és meg tud nyugodni

Egy szeptemberi szombat volt. A 12/B osztály Deissinger Ákos tanár úr vezetésével rendhagyó irodalomóra keretében az esztergomi Előhegyre indult. Ezen a helyen található városunk egyik büszkesége, Babits Mihály egykori nyári otthona.

Sokak szerint a Babits-házból nyílik a legszebb kilátás Esztergomra. Igencsak magasan fekszik, még feljutni sem könnyű oda. Mondhatni zarándoklatnak számított. Egy zarándoklat legfőbb ismérve, hogy nehéz az út, de mégis hajtja az embert a cél. Valahogy mi is így éreztük magunkat.

Babits egy magyar Parnasszus ura volt itt ezen a hegyen. Prófétaféleként tekintett le Esztergomra. Szerették is őt az itt lakók, hiszen kultúrát hozott a szerény pompában elterülő Esztergomba.

Mivel már egy ideje behatóan foglalkozom Babitscsal és az előhegyi prэшázszal, nekem adatott meg a lehetőség, hogy teljes tárlatvezetést tartsak az osztálytársaim számára.

A tornácon tartott rövid bevezetést követően – alapinformációk a házról, ill. a Babits családról – a híres aláírást kezdtük el tanulmányozni. Ezután az üveges verandára léptünk be, ahol Babits eredeti hangját hallottuk egy rádióból. Innen Babits dolgozószobájába értünk. Ebben a helységben egy érdekes történetet hallottunk Szerb Antalról és egy Babits Mihály-féle feladványról. Az ebédlő volt a következő állomásunk. Megnéztünk egy kisfilmet a korabeli költőkről, köztük Babitsról és Móriczról is. Ezután következett Tanner Ilona (művésznéven Török Sophie) szobája. Itt található a legtöbb eredeti bútor. Láttunk egy Szent Ferenc tékát, amelyet Babitsék barátja, Einzingler

Ferenc készítette, és amely a ferencesek több száz éves esztergomi jelenlétét jelképezi.

A Babits-házból hihetetlen kilátás nyílik Esztergomra. Olyan szémszögből láthattuk a kis, Duna menti ékszerdobozt, mint még soha. Talán ez fogott meg minket a legjobban az egész óra során. Egyszerűen örületes látványt nyújt a Várhegy, amelyen „mint óriáscsiga” pihen az esztergomi Bazilika. Esztergom igazi büszkesége ez. Amikor ránéztünk, igazán magunkénak tudtuk érezni. Ehhez hasonló érzéseket váltott ki belőlünk átnézni a Duna túoldalára.

Babits Mihály 1924-ben (4 évvel a trianoni békediktátum után) írt egy verset az üveges verandán itt Esztergomban, *Dal az esztergomi Bazilikáról* címmel. Ebben fellelhetünk egy igencsak érdekes sort: „... kertem az egész táj...”. Amikor Babits átnézett a túoldalra, szomorú volt. Tudta, hogy Párkány és a gyönyörű felvidéki hegyek már nem tartoznak többé Magyarországhoz, de ő mégis ebben a tudatban látja egésznek a tájat, és magáénak érez mindent, amit csak lát. Amint ebben a gondolatban sikerült valamilyen szinten elmélyednünk, egyszer csak balra tekintettünk. Nem láttunk mást, mint a Gerecsét. Azt a Gerecsét, amely a kastélyllyal és az erdei iskolával oly sok frankásnak okozott fantasztikus élményeket, azt a Gerecsét, amely nem is olyan régen még a miénk volt. Pont, mint a Felvidék...

A nyáron sokat foglalkoztam Babitscsal. Megfogott a költészete, rengeteget tanul-tam belőle. Leginkább azt, hogy megtanuljam értékelni az élet apró örömeit. Felgyorsult a világunk, mindenki siet és hangos. Szüksége van az embernek egy helyre, ahol egyedül tud lenni, és meg tud nyugodni, ha nem is mindennap, de legalább hétfőgenként. A természet egész Esztergomot körülveszi. Meg kell tanulnunk megérteni és értékelni a szépségét! Ehhez pedig vigyünk magunkkal egy Babits-kötetet! Babits hozzásegíthet minket ahhoz a felismeréshez, hogy mi is vesz minket körül igazából. Menjünk ki, üljünk le, és figyeljünk! Figyeljük meg, hogy milyen utánozhatatlan formákból épül fel a természet... Halljuk meg a levelek susogása, a víz csobogása és a madarak csicsergése teremtette szimfóniát! Fedezzük fel a színeket, csodálkozzunk rá, és ismerjük fel a természet tökéletességét!

— KOVÁCS IVÁN (12/B)

Semmi sem vagy Isten nélkül

„Hogy Isten szolgájában megvan-e az Úr lelke, azt legbiztosabban erről lehet megismerni: ha Isten valami jót művel általa, teste, mely ellensége minden jónak, nem fuvalkodik fel, hanem ellenkezőleg, csak annál hitványabbnak tartja és minden más embernél kisebbnek érzi magát.”
(Szent Ferenc)

Az a mester, aki a Szent Tamás-hegy oldalán megfigyelte, hogy melyik rovátkát hova kell festenie ahhoz, hogy a napóra „pontosan járjon”, az érdekes munka közben valódi lelki emberré nevelődött, és ezt a napórára írt, frappáns mondattal bizonyította: „Semmi sem vagyok a Nap nélkül, semmi sem vagy Isten nélkül.” Az a rúd, az a néhány, szabálytalan közönként felírt római szám csak elcsúfítaná a sziklát, de ha a Nap rásüt, a remek találmány „működésbe léphet”. Így lenne ez tényleg az ember esetében is? Igaz ez Rád és rám? És ha be is kell látnunk szegyenkezve, hogy igen, mi jó van abban, ha ezt hangsúlyozzuk?

Ha a mondatnak azt a részét, hogy „semmi vagyok”, a kereszténységgel mérem össze, első reakció az, hogy „én nem ilyen lovat akartam”. Lázadok, mert szeretnék örülni annak, ami bennem jó, életem napos oldalának, jótetteimnek, képességeimnek... Annak, ami legalább már egy kicsit kivilágosodott! Mert nehezen jutok el arra a felismerésre, hogy ami Isten és a szentek törvényeiben látszólag tilalom vagy korlát, valójában értem van és épp a nagyobb szabadságnak az útja.

Sokáig nem érthető az az evangéliumi hely sem, hogy „*miután megtettetek mindent, amit parancsoltak nektek, mondjátok, hogy haszontalan szolgák vagyunk*”. Ám csak addig, amíg egy boldog, másokért élő időszakban pár napig meg nem tapasztalod, hogy mindent megtettél, amit kellett, az idődet az utolsó percig szétszotztad, és a végén váratlanul eltölt a belső öröm és bizonyosság, hogy ennek mindig így kellene lennie. A „haszontalan” szolga igazából csak olyan értelemben „haszontalan”, hogy megértette, hol a helye, de a szíve legbelül tiszta és boldog. Nem rossz, sőt hasznos, ha kimondom, hogy „haszontalan” szolga vagyok, és ha hozzá tudom tenni: de boldog szolga is vagyok, és nem cserélném le senkire az én Uramat!

Furcsa módon pont ebben tapasztalunk meg nagyobb, igazabb szabadságot: ha úgy tesszük meg a jót, hogy közben tudjuk: „csak” a helyünkön voltunk, pontosan ez volt a feladatunk, és személyesen Tőle kaptuk ahhoz az erőt, a bátorítást, a lehetőséget.

Szent Ferenc lelkiségében nagyon fontos, hogy Istennel szemben reálisan lássuk a helyünket. A ferences tulajdon nélküliségnek is ez az alapja: minden egyedül Istent illeti meg, a testvérek ezért nem mondhatnak magukénak semmit – még szellemi, lelki értelemben sem!

Egyszerre igaz, hogy semmi vagyok, mert teremtett, sőt, bűnös lény vagyok, akinek jogosan írja Szent Pál: „*Mid van, amit nem kaptál?*” De az az örvénylő titok is magával ragad, hogy „*szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Amikor megjelenik ugyanis, hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk Őt, amint van.*” Engem, a semmit, a semmit nem érdemlőt Isten egészen magához hasonlóvá, isteni lényé tesz majd végül. És ez előtt a végtelen távlat előtt még a harmadik égbe ragadtatott Szent Pál tudása is megtorpan: nem nyilvánvaló... Ha felismert kicsinységünkben nézzük vissza arra, hogy Ő mit adott és ad nekünk, mindent egészen máshogy tudunk elfogadni és megköszönni. Bevalljuk előtte, hogy magunktól üresek vagyunk, és éppen ennek köszönhetően újra és újra megtapasztaljuk, hogy Ő betölt. Ha semmit nem mondatsz magadénak, akkor mindent, még önmagadat is személyes ajándékba kapod, ma és mindennap, mégpedig nem is akárcitól.

Szent II. János Pál pápa ezt írja az ember nagyszerű méltóságáról a Redemptor hominis című enciklikájában: „*Az ember, ha szíve mélyéig érteni akarja önmagát – s nem csak futó pillantást vet önmagára, melylyel tökéletlenül, gyakran csak felszínesen, látszólagos magyarázatokat és szabályokat talál életében – Krisztushoz kell mérnie önmagát félelmeivel és kétségeivel, gyöngeségével és bűnösségével, életével és halálával. Az embernek mindenestől, amije van, Krisztusba kell öltöznie; föl kell vennie és magáévá kell tennie a Megtestesülés és Megváltás teljes igazságát, hogy újra megtalálhassa önmagát. Ha ez a belső folyamat lejátszódik valakiben, az az ember nemcsak Isten imádásában termi gyümölcsét, hanem önmaga iránt is csodálatra ébred.*”

Ha egyre jobban beöltözöl Krisztusba, akkor megtapasztalhatod, mit jelent őszinte csodálatra ébredni a benned levő jó, sőt még saját magad iránt is. Eszedbe sem fog jutni, hogy megsértődj a napóra feliratán: semmi sem vagy Isten nélkül.

GYURÁ CZ-NÉMETH LÁSZLÓ

Olaszországi kirándulás Alvernától Rómáig

* „Belegondolni is nagyszerű érzés, hogy egy ekkora történelmi jelentőségű helyre juthattam el.”

Szeptember 25-től október 3-ig osztályunk, a 12/A Olaszországba utazott lelkigyakorlatra és tanulmányi kirándulásra. A lelkigyakorlatunk Alvernán kezdődött, Assisiben és Rómában folytatódott és Ravennában zárult a tengerparton.

25-én korán reggel indultunk iskolánk udvaráról. Szlovénián keresztül első úti célunk La Verna felé vezetett. Az út hosszú volt és fárasztó, de az Alpok gyönyörű látványt nyújtott. Késő este érkeztünk meg a szállásunkra, ahol már csak vacsorát főztünk, majd az esti elmélkedés és ima után mindenki nyugovóra tért. Másnap Lorenzo testvér vezetésével végigjártuk a kolostort, ill. a szent hely fontosabb pontjait. Az idegenvezetés angol nyelven történt, így még a nyelvkészségünket is tudtuk fejleszteni ez alatt a kis idő alatt. Láthattuk többek között azt a helyet, ahol Szent Ferenc atyánk megkapta a stigmákat.

Ezek után indultunk következő úti célunk felé: Gubbióba. Keppel Dániel tanár úr vezetésével, akinek nagyban köszönhetjük, hogy megvalósult az osztálykirándulás, körbesétáltuk Gubbio történelmi városrészét, és még a Szent Ubaldo-templomot is sikerült megnéznünk, amit mindenki nagyon élvezett, hiszen egy ketreces felvonó vitt fel bennünket a hegy tetejére, ahol templom található.

Következő megállóhelyünk Assisi volt, ahol két napot töltöttünk. Rengeteg mindent láttunk Assisiben, ezek közül a legfontosabbak a Szent Ferenc-bazilika, melyet Giotto képei

díszítenek, a Szent Klára-bazilika és a San Damiano-templom volt. Itt elimádkoztuk Szent Ferenc atyánk Naphimnuszát azon a helyen, ahol feltehetőleg halála előtt nem sokkal lediktálta ezt a csodálatos művet.

A reggeli szentmise után elhagytuk Szent Ferenc atyánk szülővárosát, mellyel a kirándulás lelkigyakorlatos része lezárult, és útnak indultunk Perugiába. Assisi és Gubbio után elég nagy váltásnak ígérkezett a város, ugyanis Perugia az előző kettőhöz képest tele volt élettel, lévén, hogy egyetemi város. Igazán megnyerő helynek tűnt, nekem, személy szerint az etruszk kapu és a földalatti város tetszett a legjobban.

Perugia után elindultunk az európai kultúra bölcsőjébe: Rómába. Szinte lehetetlen lenne, ezért meg sem próbálom felsorolni, hogy mi mindent láttunk, inkább személyes élményeimről emelnék ki néhányat. Belegondolni is nagyszerű érzés, hogy egy ekkora történelmi jelentőségű helyre juthattam el. Róma egyszerűen magával ragadott: utcai zenészek, mutatványosok, pizzériák, bárók, a gyönyörű földrajzi fekvés, korszakok találkozására mind-mind felejthetetlen élménnyel gazdagított. Maga a város minden tekintetben monumentális. Három napot töltöttünk ott, tematikusan haladva: antik Róma, barokk Róma és a Vatikán. Talán az egyik legnagyobb élményem az volt, hogy részt vehettem az osztály egy pápai szolozsmán, ahol láthattuk Ferenc pápát pár karnyújtásnyira elhaladni mellettünk.

Nagy sajnálatunkra el kellett hagynunk Rómát, az utolsó estét már Ravennában töltöttük a párhuzamos osztállyal. Még sikerült egy kicsit fürödnünk a tengerben, éjszaka pedig együtt mulatoztunk...

Összességében egy hihetetlenül jó és érdekes kiránduláson vettünk részt, kellő mennyiségű lelki programmal, kultúrával és szórakozással, ami méltó volt az utolsó közös osztálykirándulásunkhoz.

BAKONYI GERGŐ (12/A)

AZ OSZTÁLYKIRÁNDULÁS A BETHLEN GÁBOR ALAPKEZELŐ ZRT., VALAMINT A MINISZTERELNÖKSÉG EGYHÁZI ÉS NEMZETISÉGI KAPCSOLATOKÉRT FELELŐS ÁLLAMTITKÁRSÁGA TÁMOGATÁSÁVAL VALÓSULT MEG.

MINISZTERELNÖKSÉG
EGYHÁZI ÉS NEMZETISÉGI KAPCSOLATOKÉRT
FELELŐS ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Olaszországi utunkat szeptember 27-én kezdtük meg a hajnali órákban. Célunk az volt, hogy közelebről és jobban megismerjük azokat a helyeket, ahol Szent Ferenc élt és tevékenykedett, továbbá, hogy jobban elmélyüljünk a ferences lelkiségben.

Utunk során először Bled váránál álltunk meg, ahol osztályfőnökünk barátai vártak minket. Egy gyors vártúra és múzeumlátogatás után több kisebb csoportra váltunk szét. Voltak, akik egy sőt két tó körül, voltak olyanok, akik még meg is mártóztak a tóban, és volt pár olyan vállalkozó szellemű diák, aki bevezette a tó közepén lévő szigetre, és megtekintette az ott található templomot. Ezen programok után folytattuk utunkat Trieszt városába, ahol az aznap esti szállásunk volt. Miután megérkeztünk, magunknak készítettük el vacsoránkat, melynek elfogyasztása és egy nagy beszélgetés után nyugovóra tértünk.

Másnap utunk során útba ejtettük Padovát. Végigjártuk a város nevezetes részeit. A Brenta folyó partján felsétáltunk a Piazza delle Erbe-hez, ahol megnéztük az Igazságügyi Palotát, ami nem a szépsége, hanem az építészeti megoldások miatt érdekes. Lelki vezetőnk, Kapisztrán atya sok információt osztott meg velünk a Szent Antal és a Szent Jusztiniánusz bazilikákról. Sajnos ezt a két csodálatos épületet csak kintről tekinthettük meg. Mindezek után folytattuk utunkat Alverna irányába.

Szeptember 29-ei napunk teljesen Szent Ferenc életéhez kötődött. Először az alvernai kolostort jártuk körbe. Megnéztük többek között a stigmatizáció-kápolnát, továbbá azokat a helyeket is, ahol Szent Ferenc élt az itt tartózkodása alatt. A vasárnapi szentmisét követően folytattuk utunkat Gubbio felé. Gubbio városában forgatták az ikonikus *Don Matteo* című olasz tévésorozatot. A vállalkozóbb szelleműek a város feletti hegyre is felmentek a helyi felvonóval. Innen csodálatos kilátás nyílt a városra és Umbria régiójának egy nagy szelvényére. A nap végére kifáradva, de emlékekkel gazdagon érkezünk meg Assisi városába.

Assisiben két napot töltöttünk. Az első nap délelőttjén a Szent Ferenc-bazilikát és Szent

Assisi Szent Ferenc nyomában

* A 12/B olaszországi osztálykirándulása

Ferencsírját látogattuk meg. Először az alsó és a felső bazilikát néztük meg, ahol csodálatos freskókat láttunk. Kapisztrán atya rengeteg érdekességet mesélt a Giotto által készített alkotásokról. Ezt követően a bazilika egyik kisebb kápolnájában szentmisét tartottunk, utána pedig Szent Ferenc sírjánál töltöttünk el egy kis időt csendben. Délutáni programunkat a San Damiano-templom megtekintésével kezdtük, majd a Szent Klára-bazilika végigjárásával folytattuk. Ezt követően visszatértünk a szállásunkra, ahol megünnepeltük egyik osztálytársunk születésnapját. Az ünnepség miatt másnap egy kicsit álmosan kerestük fel és jártuk végig a ferencesek lelki

központjának számító Portiuncula-kápolnát, amely azért is fontos a rend szempontjából, mert Szent Ferenc itt öltöztette be és vágta le Szent Klára haját.

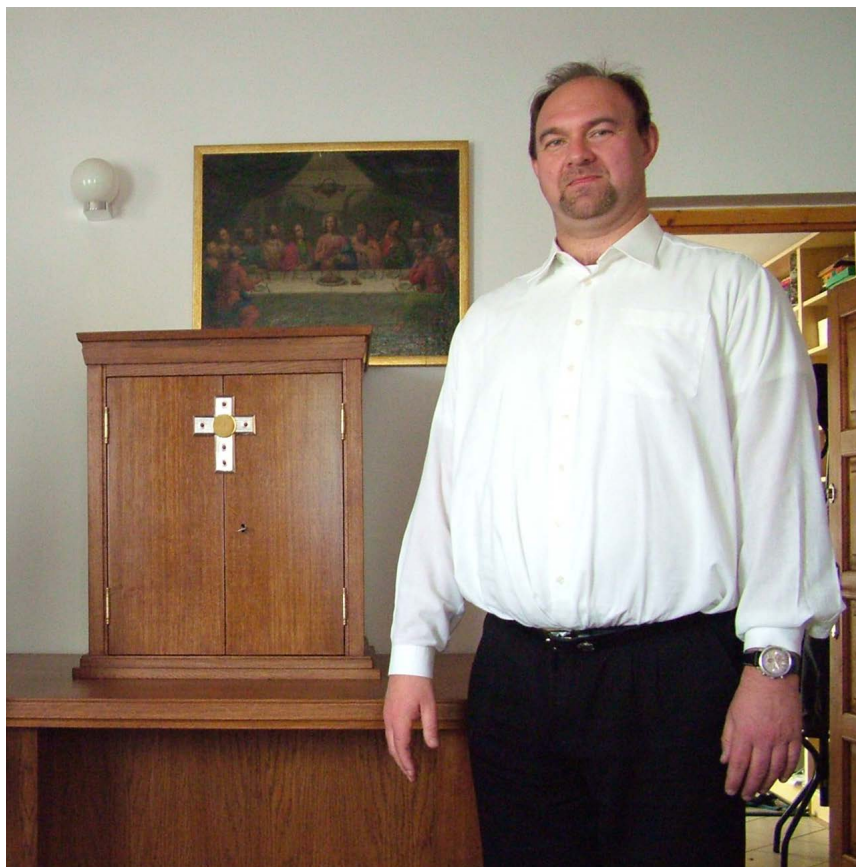
Assisi városának bejárása után Perugia felé vettük utunkat. Perugia belvárosába minimetróval jutottunk fel. Rövid városnézés után lementünk a földalatti városba, ahol annak idején Szent Ferenc raboskodott katonáskodása idején. Az estét még Assisiben töltöttük, de nagy sajnálatunkra másnap búcsút kellett mondanunk a városnak.

Osztálykirándulásunk utolsó előtti napján Arezzóban álltunk meg először. Itt megtekintettük az arezzói Szent Ferenc-bazilikát, amelyben csodálatos freskókat láthattunk, valamint Petrarca szülőházánál is jártunk. A városnézés befejeztével folytattuk utunkat Ravennába. Ravennában keveset időztünk, de a város legérdekesebb műemlékét, a San Vitale-templomot sikerül megnéznünk.

A nap végén fáradtan érkezünk meg a szállásunkra, és szomorúan vettük tudomásul, hogy ez volt az utolsó napunk Olaszországban. Másnap már indulnunk kellett hazá...

TAR VILMOS (12/B)

Visszatekintés a kezdetekre

* Molnár István (1986/A)
plébános, kórházlelkész

Régen elfeledettnek vélt emlékek és érzések törnek fel bennem, amikor a Bottyán János utcai portán belépek, és elindulok felfelé azon a lépcsőn, amelynek elkoptatásához nekem is volt szerencsém hozzájárulni. Meghatódva lépkedek fel a lépcsőn, megállok egy pillanatra egykori esperesem, Molnár Béla érettségi tablója előtt, aki már nincs közöttünk. A második emeleti folyóson találkozom János atyával, akivel talán érettségi óta nem láttuk egymást, mégis nagy tisztelettel és szeretettel köszönt mint régi ismerőst. Itthon vagyok...

Mi is volt, hogyan is történt? Általános iskola hetedik osztályában, a templomi hirdetések kapcsán halottam életemben először egyházi iskolákról. Plébánosunk hosszasan ecsetelte ezen iskoláknak a fontosságát, kérve a hívek pénzzadományait a működésük támogatására. (A fiatalabb korosztály kedvéért jegyzem meg, hogy abban az időben nyolc egyházi iskola működött, még az is a pártállam kegyeiből részesedve, állami támogatás nélkül.) Akkor már egyre inkább foglalkoztatott a továbbtanulás gondolata.

Hazamentem, és bejelentettem szüleimnek, hogy én egy ilyen iskolában szeretnék továbbtanulni.

Közel egy év múlva már a Franka második emeleti tanári szobájában ültem egy szombat délelőtt, izgatottan az írásbeli és szóbeli vizsga miatt. A vizsgadrukk ellenére otthonos és barátságos légkör vett körül minket, és ez az érzés újra feléledt bennem akárhányszor beléptem abba szobába.

Új fejezet kezdődött 1982 szeptemberében az életemben, mikor kiléptem a családi élet biztonságából, egyedül, távol a szülőktől, barátoktól, de mégsem magányosan. Volt általános iskolás osztálytársaim akkor már több mint egy hete koptatták a padot, mikor mi beköltöztünk a kollégiumba. Ennél jobban csak akkor irigykedtek, amikor nyári szünetre is egy héttel korábban mentünk haza. Ennek fejében szombatónként is volt tanítás, mivel péntektől vasárnap estig sok diáknak nem lett volna érdemes hazautazni. Az így összegyűlt plusz tanítási napokat egyhetes szünetekben adták ki novemberben és februárban.

Első osztályfőnöki óránkon Pál atya atyai gondoskodásáról biztosított minket:

„Fiúk, itt édesapátok helyett én leszek az atyátok!”

Személyében a szelídség és határozottság sajátos egységet alkotott, mindig tudta, mit és milyen hangsúllyal kell mondani. Pál atya megszerettette velünk a természetet. Magyarságtudatunkat mélyen megalapozta. Sokat túráztunk a város közeli Vaskapuzhoz és Visegrádra. Felejthetetlen élmények voltak a hazautazás előtti éjszakai túrák Pilisszentkeresztre, valamint a felvidéki többnapos nagy kirándulások.

Balázs atya átszellemült hittanórái feledtették az idő múlását, szinte észre sem vettük az idő rövidségét.

Évekig táplálkozott a lelkem előadásaiából és szombat esti elmélkedéseiből. Teológiai tanulmányaim során világosodott meg előttem, milyen magas szintű és alapos hittan-alapozást kaptunk.

Céza atya, alias Puma, személye mély nyomot és együttérzést hagyott bennem. Mikor az 1950-es évek egyháztörténetét jobban megismertem, akkor került igazán közel a szívemhez, és határozta meg egyre inkább ahhoz a korhoz való viszonyulásomat. Tisztelet neki a megpróbálások és szenvedések hősi-es helytállásáért! E sorok által üzenem neki odaát, hogy most már nemcsak tudom, értem is a leckét.

Nyilvánvaló tapasztalat, hogy az ember nem ismeri a jövőt. A kíváncsiság sokszor lázadzik ellene, de előfordul az is, hogy sokan elbizonytalanodnak, amikor nagy horderejű döntések előtt állnak, és talán meg is rettennek a döntés felelősségétől, vagy szeretnének megfordulni a megkezdett úton. A ferences atyák szellemisége újra és újra erőt adott, amikor meginogtam, és megkérdeztem magamtól, tényleg itt van-e a helyem. Valahol mindig lenni kell, és egyszerre csak egy helyen lehetünk. Egyszerű, közhelynek tűnő megállapítás ez, de nemcsak manapság divat újrakezdeni az életet.

Már akkor is megkísértette az ember fiát a „kívül mindig tágasabb és szabadabb” effektus.

Sokakat, engem is próbára tett az újrakezdés gondolata, de több mint harminc év távlatából azt látom, hogy volt értelme állni a sarat.

Papi életemben elkerülhetetlen, hogy ne találkozzam régi frankás diákokkal. Meglepően sokan vannak. A közös emlékek sokkal többet jelentenek és meghatározóbbak számunkra, mint a sorkatonai szolgálata.

Mit köszönhetek a ferences atyáknak és a Frankának? Az egész életemet, hogy az vagyok, aki vagyok: pap, aki Szent Ferenc szellemiségében törekszik az evangéliumi egyszerűsége, és próbálja rábízni magát Isten gondviselésére; pap, aki tiszteli az egész természetet, mint Isten alkotását, és végül, de nem utolsósorban: pap, aki magyar hazafi.

Egy év az Egyesült Királyságban

* Ferences Ösztöndíjjal Londonban

Ledzényi Vince vagyok, mazsolaként kezdtem Barnabás testvér osztályában, így diáktársaim és tanárain sokszor láthatatok az iskola folyosóin. Idén viszont Anglia fővárosában tanulok egy pályázatnak köszönhetően, amit ferences iskolák között hirdettek meg. A pályázatra Barnabás testvér hívta fel a figyelmemet tavaly. Nagy lelkesedéssel fogadtam,

hiszen ez egy életre szóló lehetőséget, óriási kalandot és egyben kihívást rejt magában. Az ösztöndíj még csak tavaly volt először meghirdetve, én vagyok az első, aki ebben részt vehet. A pályázást minden diáktársamnak csak ajánlani tudom, mivel nagyon érdekes és tanulságos, még ez az első másfél hónap is, ami már mögöttem van.

A Ferences Ösztöndíj Alapítvány egy jótévéjének erre irányuló célzott támogatása révén lehetőséget biztosít egy 13 és 15 év közötti fiúnak, aki valamely ferences fenntartású iskolában tanul, hogy a 2019-2020-as tanévben tanulmányait a PACT katolikus iskolaszövetség londoni Cedar School-jában végezhesse (<https://www.pactschools.org.uk/>). A támogatás a tanulónak minden forrást biztosít, beleértve az oda- és visszautazás, a tanulmányok folytatásához szükséges, valamint egy év közbeni hazautazás költségeit is.

A nyár végén, a kiutazás előtt még nem tudtam, hogy mi vár rám, és igazából a reptéren tudatosult bennem, hogy két és fél óra múlva már csak a telefonból fogok magyar beszédet hallani. Este fél kilencre érkeztem meg a fogadócsalád házához, van egy óra eltolódás az időzónák miatt. A család kedves, az ételek is finomak. Mivel az anyuka lengyel, nagyon ízletesen szokott főzni – ezzel úgy érzem, az angol konyhát már jellemeztem is.

Az iskola, ahová itt kint járok, a Cedars School, nem túl nagy. Története sem régi, mindössze 2013-ig nyúlik vissza, akkor indították az első osztályt. Nagyon érdekes, de Angliában minden iskolában egyenruha van, ami annyit tesz, hogy kötelező a fehér ing, a nyakkendő és az iskolai öltöny. Először nagyon furcsa volt, de hamar meg tudtam szokni. Az első óra 8.40-kor kezdődik, viszont a tanításnak délután négy óraker van vége. Fősport a rögbi, mindenki játszik, így én sem maradhattam ki. Bekerültem az iskolai csapatba...

Úgy vélem, jól döntöttem, hogy belevágtam, és rettentő kíváncsian várom a még előttem álló időszakot és az újabb élményeket.

LEDZÉNYI VINCE (10/A)

A 2018/19-es tanévben az a meg-tiszteltetés ért, hogy elnyertem a Ferences Ösztöndíjprogram T1, azaz kutatási-alkotási pályázatát. A projektem a *Szír értelmiségiek Magyarországon* címet kapta, felkészítő tanárom Bánhidyné Nyitrai Ágnes, iskolánk angoltanára volt.

Felkeltette az érdeklődésemet, hogy szír tanulók élnek Esztergomban, akik csak ideiglenesen tartózkodnak itt. Úgy éreztem, meg kell mutatnom az embereknek, hogy nemcsak bevándorlók jönnek a Közel-Keletről, hanem egyetemi hallgatók is. Mindenekelőtt fontos leszögezmem, hogy ezek a külföldi diákok mind a Stipendium Hungaricum nevű magyar állami ösztöndíjprogrammal tanulhatnak hazánkban.

Projektem megvalósításához interjúkat készítettem, azokból származott az információk nagy része, de újságcikkeket is felhasználtam, hogy a szükséges háttéranyag birtokába juthassak. Munkamódszerem az volt, hogy először a kérdéseket fogalmaztam meg mentortanárom segítségével, majd ezeket eljuttattuk a megfelelő emberekhez. Volt, aki írásban válaszolt, de sokakkal személyesen is tudtam beszélni. Ebben segítségemre volt, hogy a tanár nő angol, ill. magyar nyelvet tanított a hallgatóknak a főiskolán, ezért az órák alatt is tudtam interjúkat készíteni, és ő is tudott szólni a diákjainak, hogy számítsanak rám. Számos témát érintettem, sőt még Magyarországon kívülre is kitekinthettem számtalan alkalommal. A legérdekesebb témák az iszlám és kereszténység kapcsolata Szíriában, a Hungary helps program, a szír menekültek és a szíriai keresztény egyház helyzete voltak, de egy kevés információt a háborúról is gyűjtöttem. Az egész kutatás

Szír értelmiségiek Magyarországon

* „Az egész kutatás angol nyelven folyt..”

angol nyelven folyt, mert tantárgyként is ezt jelöltem meg a pályázáskor, a hallgatókkal is ezen a nyelven kommunikáltam.

A kutatásba 14 egyetemistát sikerült bevonnom. Érdekesség, hogy az egyik hallgató Koszovóból származott, így a kutatást is színésíteni tudtam a segítségével. Rajtuk

kívül persze más hallgatókkal is találkoztam és beszéltem, de nem mindenkinek volt ideje beszélni a projektbe. Még Balog Gellért dokumentumfilm-rendezővel is sikerült kapcsolatba lépnem, aki két filmet is készített az enyémhez hasonló témában, ill. Várnai Jakab ferences atyával, aki 2017-ben járt Szíriában. Rajtuk kívül dr. Major Balázssal is beszélgethettem, aki a Szír-Magyar Régészeti Misszió vezetője és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanára, valamint iskolánk öregdiákja (1993/A).

Számos új emberrel ismerkedtem meg a felkészítő tanárom és iskolám kapcsolatrendszerének köszönhetően, amiért nagyon hálás vagyok. Sokat fejlődött az angoltudásom, úgy gondolom, hogy a kutatás során szerzett tapasztalatok segíteni fognak a jövőben az egyetemi tanulmányaim során.

— HANZA RICHÁRD (12/A)

Bach muzsikája zengjen neked!

* Búcsúszavak Tóth Sándor öregdiákról

Három gimnáziumnyi idővel – háromszor négy évvel, 12 esztendővel – járt előttem, találkozásaink ezért az „én időmben”, 1966 és 1970 között a főlépcsőházra szorítkoztak. Előszeretettel néztem a három szint magasságban tablókkal teleaggatott falakat. Az arcokat kerestem, a korábban érettségizetteket. Izgalmas fantáziabirodalommá vált bennem az ő sorsuk, az ő életük. Sándor is ott volt köztük, már nem tudnám megmondani, melyik fordulóban, s azt sem, miféleképpen fantáziaszíneztem ki az ő életét. A már érettségizettét, aki előtt ott az egész élet! A valóság persze másként írja az ember földre szabott életét.

Aztán évtizedek múltak, s már eleven valóságunkban sodort össze minket az élet. Huszonhat esztendeig közvetlen kollégája voltam az Új Ember katolikus hetilapnál, mégpedig különös módon: amikor Sándor, vagy ahogyan a fiatalabbak szólították, „Sanyi bá”, az 1990-ben összeülő első, szabadon választott parlamentben kereszténydemokrata politikusként képviselő lett, én kerültem megüresedett helyére.

Nyolcvan év adatott neki, nem könnyű korban, nem könnyű választásokkal. Kisgyerekként a háború már tapintható szörnyűség, s aztán beleszorulni a diktatúra spanyolcsizmájába. Talán a Franka is közrejátszott döntésében, amikor – nőgrádi lévén, palócságára egyébként mindvégig az odatarozás

egészséges öntudatával tekintett – az egriszemináriumba jelentkezett érettségi után. Utolsó éves teológusként azonban fölismerete, hogy Isten másféle életállapotba hívja. Megnősült, öt gyermekük született Erzsivel, ahogy feleségét mindig említette.

Elvégezte az ELTE magyar-történelem szakát, s 1971-től az Új Ember munkatársa lett. 1990 után – képviselőként, majd főiskola tanárként – állandó külső munkatársként tartozott a lapnál, de olyan volt ez a kapcsolat, mintha továbbra is „belül” lenne.

A diktatúra évtizedei – kilátástalan évtizedei – nyilván nehéz döntések elé állították. Lehet, hogy ezzel (is) összefüggött hirtelen fellobbanó érzelmi vehemenciája. Olykor a nem kimondható dolgokat is viselni kell.

Irodalmár volt, költő, József Attila-díjas. De igazából – mint egyszer elmondta nekem – zenész szeretett volna lenni. Orgonaművész. Valamikor a zenére terelődött köztünk a szó. Bach, Bach...! – ő volt számára minde nek felett. És Beethoven? – vettem közbe? – Az nem zeneszerző, az semmi! Ellentmondást nem tűrően, olyan kipirultan, akkora lendülettel, mintha ezen múlna a világ dolgainak jobbra fordulása. S aztán néhány perc, és szelíd hangon visszafordult: – No, azért nem úgy gondoltam.

Sándor, Bach muzsikája zengjen neked az örök odatúlon!

ELMER ISTVÁN (1970/B)

„A jó ember szívének jó kincséből jót hoz elő.” (Lk 6,45)

* Dr. Zukál Endre emlékére

Szomorúan tudatjuk, hogy iskolánk egykori növendéke, dr. Zukál Endre ferences öregdiák 2019. július 11-én, életének 91. évében szentségekkel megerősítve hunyt el.

Dr. Zukál Endre, Bandi bácsi 1929-ben született Budapesten. Kitűnő eredménnyel érettségizett 1947-ben, prefektusa Molnár Illés atya, osztályfőnöke Farkas László atya volt, és osztályában tanult három későbbi ferences szerzetes: Horváth Fidél, Németh Paszkál és Kovács Bánk atya is.

Vegyésmérnöki oklevelét 1951-ben szerezte, pályafutását a Budapesti Műszaki Egyetem Élelmiszerkémia Tanszékén kezdte, majd 1957 és 1959 között egy húsipari laboratórium vezetője volt. 1959-től az Országos Húsipari Kutatóintézet osztályvezetője, 1971-től a Központi Élelmiszeripari Kutatóintézet tudományos főmunkatársa, 1972 és 1974 között pedig a Központi Élelmiszerellenőrző és Vegyvizsgáló Intézet osztályvezetője volt. Ezt követően került a Keszthelyi Agráregyetem Mezőgazdaságtudományi Karára, Mosonmagyaróvárra, ahol egyetemi docensként a Tejgazdaságtani és Mikrobiológiai Tanszéken oktatott és kutatott, majd 1976-ban tanszékvezető lett. 1985-ben nevezték ki az Országos Húsipari Kutatóintézet igazgatójává, ahol tudományos tanácsadóként 1989-es nyugdíjba vonulása után is tevékenykedett. Oktatott a Nyugat-magyarországi Egyetemen és a Szent István Egyetemen is, a Budapesti Műszaki Egyetem Tanácsa arany diploma adományozásával ismerte el mérnöki tevékenységét. 2017-ben Honoris Causa Professor kitüntetést címben részesült.

Bandi bácsi szeretett és megbecsült tagja volt a Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület öregdiák közösségének, feleségével nagylelkű támogatói voltak iskoláknak és tanulóinknak. A diákegyesület budapesti tagozata által szervezett rendezvényeken is rendszeresen részt vett, előadott, szeretete, szerénysége és önzetlensége példaértékű volt mindannyiunk számára. Személyében

nagy tudású, mindenkor vidám, optimista és őszinte embert ismertünk meg, távozásával egy régi vágású, kiváló jellemű úriembert veszítettünk el, akinek szavaiban és cselekedeteiben egy letűnt kor udvariassága és finom eleganciája tükröződött.

Gyászmisével egybekötött temetése 2019. szeptember 3-án a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz Plébániatemplom altemplomában volt. Esztergomi gyászmiséjére 2019. szeptember 15-én került sor a 11 órás diákmise keretében özvegye és szerettei jelenlétében. Nyugodjék békében, szeretettel őrizzük emlékét!

KEDVES ILONA

In memoriam Végvári Vazul

Születésének 90. évfordulóján Végvári Vazul (1929-2009) ferences atyára, gimnáziumunk volt prefektusára, tanárára, a Franka-lap egykori főszerkesztőjére (1997-2001) emlékezünk. „Láttuk őt sziporkázva, szellemi-lelki képességei csúcsán, és egy csípőprotézis után legyengülve, egyre inkább átadva magát az emberi természet velejárójának, hogy nincs itt maradandó lakásunk.” (P. Tokár János OFM)

* Vazul atya életútja dióhéjban

Székesfehérvárott született 1929. szeptember 2-án, szülei nyolc gyermeke közül harmadikként. 1943-45 között a pécsi Hadapródiskola növendéke. A második világháború végén nyolc hónapig volt hadifogoly. Érettségi után, 1948-ban belépett a ferences rendbe. Gyöngyösön novícius, Esztergomban a rend hittudományi főiskoláján végzi a teológiát. Esztergomban szentelték pappá 1953. augusztus 23-án. Ezt követően prefektus az esztergomi ferences internátusban, gyóntató, hitszónok, énekarvezető, spirituális, kulturális programok szervezője, diákszínpadi rendező.

1956 október-novemberében a szerzetesből előbújt a hadapród és a hazafi. A szabadságharcosok tábori lelkésze, katonai jellegű egységek parancsnoka és tábori lelkésze a budai vár védelmében, amíg le nem rohanják őket a szovjet erők november 7-én. Elfogják, de sikerült kiszabadulnia, és ferences habitusban, vöröskeresztes jelvényrel a határőrség hazafias érzelmű katonáinak segítségével Ausztriába távoznia. A bécsi ferences kolostorból a menekülők lelki és szociális gondozását végzi, sokakat segít ösztöndíjhoz európai és tengerentúli egyetemekre. Részt vállal a forradalmi emigráció tevékenységében. A Strassbourgi Forradalmi Tanács megalakulásánál küldött.

1957-ben az Egyesült Államokba távozik, és csatlakozik az ottani magyar ferences közösséghez. Lelkipásztor,

cserkészvezető különböző amerikai és kanadai magyar egyházközségekben. A Magyar Szabadságharcos Világszövetség társelnökévé választják, majd az USA országos szervezetének elnöke is.

1959. november 4-én az Egyesült Nemzetek Szervezete szovjet delegációjának épületében felajánlotta, hogy hajlandó magyarországi bíróság elé állni 1956-os tevékenységéért, ha a hasonló vádak alapján kivégzésre váró magyar fiataloktat a kommunista hatóságok szabadon engedik és a Nemzetközi Vöröskeresztnek átadják.

Mindszenty József bíboros sajtótitkára a hercegprímás amerikai főpásztori útja során. 1978-ban, mielőtt a Carter-kormány visszaadta a Szent Koronát Magyarországnak, tanácsadóként meghívják a Fehér Házba. Irányi László, a külföldi magyarok első püspöke 1987-ben vikáriusává nevezi ki. Különböző rádióadások rendszeres szónoka és műsorvezetője, több verses és novelláskötet szerzője.

1956-os tevékenységéért 1991-ben *A Hazáért és Szabadságért* érdemrenddel tünteti ki a Magyar Köztársaság elnöke. 1997 áprilisában hazatelepül. Életét és munkásságát több dokumentumfilm is megörökíti. 1998-ban vitézzé avatják, majd a volt politikai elítéltek és '56-osok szervezetei is kitüntetik mint bajtársat, akit kezdettől „tábori papjuknak” tartottak. 2011. szeptember 13-án hunyt el Esztergomban.

KEDVES ILONA

A TÜZZEL KERESZTELŐ ÉRKEZÉSE

*titkos tűz ha gyúl a mélyben elfeledett
hamvas zsarát*

*feltör égi percnek ihletésén izzó
lobogásán*

*fokozva önmagát hogy rozsdás lángot
lobbantson hályogos szemekre s míg
lidérce velünk marad űzzön is
tespedő jelenből tüzes
sziporkák fényén*

*ígérve lázas jövőt
égi álmokat*

*Esztergomban
1953
augusztus 22-én*

pappászentelésem napjának előestéjén

*írtam huszonéves fiatalon egy, a ferences Kákonyi Asztrik
véste metszet hátlapjára. Évtizedek múltán került elő.*

(Megjelent Végvári Vazul: Csöndlakadalom c. könyvében, 2003)

gyászjelentések

† **Gombos Ágoston** öregdiákunk (1958/R) 2019. május 14-én hunyt el. Temetése 2019. június 21-én volt.

† **Balázsfalvi István Ferenc** öregdiákunk (1958/H) július 28-án hunyt el.

† **Dr. Zukál Endre** öregdiákunk (1947), vegyészmérnök, a Központi Élelmiszeripari Kutatóintézet volt tudományos főmunkatársa, egyetemi tanszékvezető és docens, a Szent István Egyetem professzor emeritusa 2019. július 11-én hunyt el. Gyászmisével egybekötött temetése 2019. szeptember 3-án a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz Plébániatemplom altemplomában volt.

† **Sütő Árpád** öregdiákunk (1958/H) 2019. augusztus 15-én hunyt el. Temetése szeptember 10-én volt a Rákospalotai Jézus Szíve Templom urnatemetőjében.

† **Dr. Lorberer Árpád** öregdiákunk (1959/H) 2019. július 28-án hunyt el. Temetése 2019. augusztus 9-én a tatai Almási úti temetőben volt.

† **Romhányi Péter** öregdiákunk (1960/H) 2019. augusztus 20-án hunyt el.

† **Raincsák Jenő** öregdiákunk (1965/R) hunyt el. Örök nyugalomra helyezése gyászmise keretében 2019. szeptember 13-án volt a pasáréti ferences templomban. A szentmisét és a gyászszertartást P. dr. Frajka Félix celebrálta.

† **Plangár István** öregdiákunk (1983/B) 55. születésnapja előtt egy héttel, 2019. október 11-én hunyt el. Temetése október 21-én volt Nyíregyházán.

† **Tóth Sándor** Kálmán öregdiákunk (1958/H) 2019. szeptember 11-én hunyt el. Egerben és Budapesten teológiát tanult, az Eötvös Loránd Tudományegyetemen magyar-történelem szakán szerzett diplomát és elvégezte a MUOSZ Újságíró Iskolát. 1970-től az Új Ember belső munkatársa, majd tanított a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. A Magyar Katolikus Rádió egyik alapítója. Irodalmi munkásságát, keresztény újságírói tevékenységét a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjével és József Attila-díjjal ismerték el, egyházi szolgálatáért Pro Cultura Christiana-díjat kapott. Tóth Sándor 1990-1994 között a Kereszténydemokrata Néppárt országgyűlési képviselője volt. Tóth Sándor ars poeticája ez volt: „*Alkonyatban is a fények őriző, csendes társai / Foglyai a megtartó szabadságnak, / s a földi fogság szabadjai.*” Hamvait szűk családi körben 2019. október 4-én, Assisi Szent Ferenc napján helyezték örök nyugalomra a Piliscsaba-Klotildligeti Jézus Szíve templom urnatemetőjében.

„A szeretetben nincs félelem”

(1Ján 4,18)

* 55 éves osztálytalálkozó a Frankában

Az 1964-ben érettségizett évfolyam öregdiákjai idén tartották 55 éves osztálytalálkozójukat. Talán egy ilyen esemény szót sem érdemelne, hiszen az iskolánkban hagyomány, hogy a régebben vagy korábban végzett osztályok az iskolában tartják ezt a szép eseményt, a régi barátságok, kötődések, emlékek újraidézését.

Ez a mostani találkozó két szempontból is rendhagyó, amiért mégis szót érdemel. Az egyik, hogy nem egy osztály, hanem egy évfolyam tartotta együtt a találkozóját. Azért tartottuk közösen, és egyeztetve a programokat, mert szerettünk volna büszkén és együtt emlékezni arra, hogy az iskola fennállása óta eddig ez az egyetlen és egyedülálló évfolyam, amelyből 12-en választották a papi hivatást. A másik szempont és talán lényegesebb, hogy papjaink már aranymisések lettek. Négy osztálytársunk az idén aranymisés, egy a jövő esztendőben lesz az, két szerzetes atya 50 éves „aranyfogadalmas”, öten pedig már az égi otthonunkból figyelnek minket, és lélekben ők is velünk vannak. Szeretetlenben, félelem nélkül építettek templomot, közösségeket, és – Szent Ferenc nyomába lépve – erős vállal tartották, tartják és építik ma is egyházunkat.

Bizonyítékként saját tapasztalatokat hadd mondjak el. Az évfolyam képviselőjében részt vettünk papjaink egy-egy aranymisésén. Volt, akinek szülőfalujában (Mersevát), első szolgálati helyén (Nézsza), az utolsó szolgálati helyén (Berzence, Somogyudvarhely) mondott szentmisésén éreztük a szeretetet, amely a híveiktől árad felénk. Nekünk is jutott belőle, és büszkék voltunk, hogy osztálytársaik lehetünk.

A találkozón a négy – idén aranymisés – papunkból személyesen csak kettő állhatott az oltárnál, az osztályoknak mondott szentmisén, de lélekben mind együtt voltunk. Lukács András, aki a prédikációt mondta volna, de betegsége miatt nem tehetett, levélben küldte el gondolatait, amelyeket egyik osztálytársunk olvasott fel.

Megható volt, és mindnyájunk számára nagy élményt jelentett, hogy a ma még élő egyetlen tanárunk, Félix atya, aki már vasmisésjét is elmondhatta, mindkét napon velünk ünnepelt. Ott volt az osztályfőnöki óráinkon, együtt emlékeztünk, ott állt az aranymisén is tanítványai mellett és velük együtt ünnepelte a szentmisét. A mise végén Félix atyától és aranymisés papjainktól áldást kaptunk, amit mi ehhez fel nem érő, de személyes ajándékkal igyekeztünk viszonzni.

Régen volt, nagyon régen, amikor azt énekeltük, hogy „*Gaudeamus igitur...*” Azóta sok év múlt el felettünk, talán bölcsőbbek is lettünk, és tudjuk, hogy „*a szeretetben nincs félelem*”.

—————MARTON GYÖRGY (1964/H)

hírek

2019. június 29-én került megrendezésre a III. Frankás Öregdiák Kosárlabda Torna, ahol a különböző korosztályok sportolói csaphattak össze egymással és az iskola mostani diákjaival egy jó hangulatú, barátságos sportrendezvényen.

2019. június 30. és július 5. között beiskolázási tábort tartottunk, ahová sok környékbeli és más települések érdeklődő diákja is eljött. Szánthó Gellért igazgató úrnak, fr. Rockenbauer Barnabás, fr. Komáromi Előd és fr. Radványi Atanáz szerzeteseknek, Holló-Szabó Ferenc tanár úrnak és Mayer Eszter tanárnőnek, és Polmann Norbert, Kovács Pál öregdiákjainknak köszönet a szervezésben és lebonyolításban nyújtott segítségéért.

2019. július 12-én Bőse Ádám öregdiákunk (1986/B) második zenei standupját láthatták az érdeklődők az Esztergomi Várszínházban.

2019. július 18. és 20. között tartotta választóképtalanját a Magyar Ferences Világi Rend. Országos miniszternek Kerekes Lászlót, miniszterhelyettesnek Kenyeres Zsoltot, titkárnak Polgár Béláné Katalint, képzési felelősnek Komáromi Máriát, gazdasági felelősnek Sventner Ágneszt, nemzetközi tanácsagnak Beke Mártont és nemzetközi tanácsaghelyettesnek Bognár Adrienné választották meg a káptalani küldöttek. A választóképtalant a munka mellett előadások, prédikációk, csendes és közös imádságok, zsolozsma, szentmise, szentségimádás és éjszakába nyúló vidám esti beszélgetések színesítették.

Áldott emlékű Paskai László bíboros úr 1989 májusában tett kárpátaljai látogatása eredményeként indulhatott újra az egyházi élet Kárpátalján. Ugyanazon év júliusának végén megérkezett Nagyszőlősrre az első ferences szerzetes Majnek Antal atya személyében, akit Radics Dávid és Zatykó László atyák követtek. Az elkövetkező években sok ferences megfordult a kárpátaljai ferences misszióban. 2019. július 28-án Nagyszőlősen az egy-

2019. augusztus 23-án Rockenbauer Barnabás és Géczi Katalin szervezésében ferences kerékpáros zárandoklat indult az édesapákért Esztergomból Mátraverebély-Szentkútra. A zárandokok Kis Kornél atya áldásával indultak útnak. Első nap 92, második nap 47 kilométert tettek meg.

Fotó: magyarkurir.hu

kor és most ott szolgáló testvérek közül tízen hálaadó szentmisét mutattak be az elmúlt 30 év minden kegyelméért.

Erdő Péter bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek Paskai László bíboros halálának 4. évfordulója alkalmából szentmisét mutatott be elődje sírjánál, az esztergomi bazilikában augusztus 16-án.

2019 nyarán összesen 11 évfolyam 21 osztálya tartotta érettségi találkozóját gimnáziumunkban. Nagy öröm volt számunkra, hogy a többi osztályok mellett köszönhetjük a 65 éve (1954), 60 éve (1959/H+R), 55 éve (1964/H+R) és 50 (1969/A+B) éve érettségizett jubiláns öregdiákjainkat. Az 1954-ben érettségizettek közül öten tudtak eljönni az ünnep-

ségre. A szentmise után osztályfőnöki óra megtartására került sor, ahol öregdiákjaink beszámoltak életútjukról, majd Szánthó Gellért igazgató és P. Bucskó Nándor újmiséss szerzetes Aranyoklevelet adott át a 65 éve érettségizett öregdiákjainknak. Az ünnepség közös ebéddel zárult. Az 1964-es évfolyam összesen 12 papot adott a magyar katolikus egyháznak (11 fő római katolikus plébánost és 1 fő görögkatolikus lelkészt). Közülük többen az idei évben ünneplik pappá szentelésüknek 50. évfordulóját. Az 1969-es évfolyam egymástól eltérő időpontban ünnepelte találkozóját. Az 1969/B osztály közös szentmiséjén Horányi László Jászai-díjas színművész, osztálytárs Leonard Cohen: *Hallelujah* c. szerzeményével örvendeztette meg osztálytársait és a szentmisén jelen lévő híveket. Hálásan köszönjük öregdiákjainknak a gimnáziumunk iránti hűséget és ragaszkodást. Kiemelten köszönjük az osztálytalálkozó-szervezőknek a háttérmunkát, és a szervezéshez kapcsolódó kiváló együttműködést. Mindannyiukat szeretettel visszavárjuk!

Horányi László öregdiákunk (1969/B), Jászai Mari-díjas színművész, az Esztergomi Várszínház igazgatója augusztus 20-i ünnep alkalmából állami kitüntetést, Bánffy Miklós-díjat kapott színházvezetői, illetve a kultúra és a közművelődés területén elért meghatározó és kimagasló tevékenységéért.

2019. október 1-jén, Lisieux-i Kis Szent Teréz ünnepén technikai dolgozóink Szánthó Gellért igazgató és Zarándy Kleofás kollégiumi igazgatóhelyettes vezetésével, a Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhelyünkön és a szécsényi ferenceseknél kirándultak.

2019. augusztus 26-27-én, immár ötödik alkalommal került megrendezésre a Ferences Pedagógiai Napok c. esemény Mátraverebély-Szentkúton.

2019. szeptember 2-án 18.00 órakor a ferences templomban *Veni Sancte*-val indult az új tanév. Gimnáziumunk tíz osztályában 243 tanuló kezdte meg tanulmányait. A szentmisét P. dr. Varga Kapisztrán OFM, gimnáziumunk lelki igazgatója celebrálta.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia döntése értelmében szeptember 3-i hatállyal dr. Martos Levente Balázs atyát, öregdiákunkat (1992/B) a Szombathelyi Egyházmegye felnőttképzési püspöki referensét nevezték ki a Központi Papnevelő Intézet rektorává. A Magyar Kurír Új Ember Kiadványok sorozatában jelent meg 2019 szeptemberében Martos Levente Balázs atya *Szelíd fény* című kötete. A könyvben a Vatikáni Rádió magyar adásában 2014 és 2017 között elhangzott elmékedéseit olvashatjuk.

Komlóssy Tamás és Forgács Benedek (12/A) tanulóink különdíjat nyertek a Balassa Bálint Társaság és a Királyok és Keresztek által meghirdetett országos képregényrajzoló pályázaton. A „Legeredetibb ötletért” járó

küöldíjat 2019. szeptember 7-én vettük át az MNM Esztergomi Vármúzeumának nagytermében. Alkotásuk egy oldala 2019. október 7-ig volt megtekinthető a Nemzetközi Történelmi Képregényfesztivál kiállításán az MNM Esztergomi Vármúzeumában.

Dr. Gaál Endre nagyprépost atya, öregdiákunk (1964/H) halálának első évfordulóján 2019. szeptember 20-án megemlékező szentmise volt az esztergomi ferences templomban.

2019. szeptember 25-én évnívó ünnepséggel kezdődött a Ferences Ösztöndíjprogram (FÖP) idei tanéve. Az eseményen a négy ferences fenntartású középiskola negyvenöt ösztöndíjas tanulója találkozott egymással. A FÖP, amelynek főtámogatója a MET Magyarország Zrt., immár hat éve működik, és

mostanáig több mint 300 diák tehetségének kibontakozásához járult hozzá.

Október 4-én Szent Ferenc atyánk taranzitusán Szalai Zsolt öregdiákunk (1996/B), állandó diakónus tartott ünnepi elmékedést a templomban. Az ünnepség végeztével 25 fő 9/B osztályos tanuló és 26 fő 7/A osztályos diák tűzhetette fel iskolánk jelvényét.

2019. október 6-án az esztergomi ferences templomban 11 testvér nyert befogadást a Ferences Világi Rend Assisi Szent Ferenc közösségbe. A befogadottak között van többek között dr. Ungár Dénes öregdiákunk (1978/B) és felesége, Mária, Kovács Gábor öregdiákunk (1987/A) és felesége, Tünde, valamint a Ferences Szociális Otthonunk vezetője, Szabó Zoltánné Mónika is.

2019. október 13-án Ferenc pápa szentté avatta John Henry Newman bíborost, teológust, a Néri Szent Fülöp Oratórium angliai alapítóját. Ebből az alkalomból október 13-án este Barsi Balázs atya ünnepi hálaadó szentmisét mutatott be a pesti ferences templomban. A szentmisét a rendtartomány élőben közvetítette a YouTube-csatornáján keresztül.

felhívás

Kedves Öregdikjaink! Az idei tanévben is segítségért fordulunk Hozzátok olyan diákok támogatása ügyében, akiknek a támogatása a Szent Mihály Alapítványunkon keresztül nem lehetséges, mivel a lakóhelyük szerinti jegyző által kibocsátott támogatásra nem jogosultak, mert számszerűen az egy főre eső jövedelem pár ezer forinttal meghaladja a megállapított határértéket. Ugyanakkor ezek a diákok különösen nehéz családi körülmények között élnek, minden támogatásra szükségük van. Ehhez keresünk segítőt, támogatókat. Szeretettel kérünk Benneteket, hogy lehetőségetek szerint segítsétek diák-társaitokat. A támogatások egyeztetésével, koordinálásával Kedves Ilona iskolatitkárunkat bíztuk meg. Telefonszáma munkanapokon, munkaidőben: 20/3769632, ímé címe: franka@frankaegom.hu. Előre is hálásan köszönjük, Isten fizessen meg jószágotokért!

köszönetek

Dr. Varga Emőke gyermekorvos 2007. október 1-től 2019. szeptember 25-ig teljesített iskolaorvosi szolgálatot intézményünkben. A doktornő második otthonaként tekintett a gimnáziumunkra, nagy szeretettel és odaadással végezte munkáját. Intézményünkbe való érkezésekor első útja mindig a ferences templomba vagy a diákkápolnába vezetett, ahol a Szűzanya oltáránál adott hálát a jó Istennek elsősorban családjáért, majd azért a befogadó szeretetért, amelyet mindig megtapasztalt nálunk. Hálásan köszönjük munkáját, a továbbiakban is vezesse őt a Szentlélek, és sok lelki örömmel ajándékozza meg szolgálatáért!

Dr. Percze László (1970/A) gyümölcscsodánya idén is megérkezett iskolánkba. Köszönjük bőkezűségét és jószágát!

gratuláció

2019. június 11-én a Zeneakadémia Nagyszínházban került megrendezésre Herczeg Máté öregdiákunk (2012/B) MA oratórium- és dalénekes diplomahangversenye. A nézőtérre jelen volt az alma mater néhány diákja, öregdiákja és szülők, akik érdeklődéssel várták a hangverseny kezdetét. Az eseményt megtisztelték jelenlétükkel Máté egykori tanárai, P. Tamás Gábor atya, volt prefektusa, dr. Marek Viktor volt osztályfőnöke és Pálmai Árpád tanár úr. Az est narrátora Kautzky Armand Jászai Mari-díjas színművész volt. Közreműködött Zemlényi Eszter (szoprán) és Farkas András (tenor). Jó érzés volt büszkének lenni arra, hogy ez a tehetséges ifjú bariton a mi iskolánk padjait koptatta.

Szeretettel gratulálunk a Carson Coma együttesnek, kiemelten Héra Barnabás öregdiákunknak (2017/B), aki az együttes dobosa, énekes és dalszerzője, a 4. Magyar Klipszemlén elért sikerükhöz! Négy díjat nyertek, és 2019. október 10-én a fődíjat is ők hozták el!

papszentelések, papi jubileumok

„Csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettről” –

2019. június 8-án az esztergomi ferences templomban Várszegi Asztrik püspök, nyugalmazott pannonhalmi főapát pappá szentelte *Bucskó Nándor* ferences testvért, öregdiákunkat (1998/B), prefektust.

2019. június 15-én Erdő Péter bíboros, prímás az Esztergomi Főszékesegyházban pappá szentelte *Fehér Zoltán* öregdiákunkat (2013/B). Szülőfalujában, Drégelypalánkon 2019. június 16-án volt az újmiséje. Papi jellemmondata: „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon, és váltásául odaadja életét sokakért.” (Mk 10,45)

2019. június 22-én, szombaton az egri bazilikában Ternyák Csaba egri érsek Barta Márton öregdiákunkat (2010/A), akolitust diakónussá szentelte.

2019. június 24-én, hétfőn – a Székesfehérvári Egyházmegye hagyományának megfelelően Keresztelő Szent János születésének ünnepén – a Prohászka-émléktemplomban Spányi Antal megyéspüspök a pappá szentelési szentmise keretén belüli szentmisében adott hálát az aranymisés *Záborszky Kálmán (Imre atya)* paptestvéréért.

2019. szeptember 14-én a pasaréti Páduai Szent Antal ferences templomban *fr. Szabó Péter OFM* öregdiákunk (2011/B), a 11/B osztály osztályferencese örökfogadalommal kötelezte el magát Jézus Krisztus szorosabb követésére a Kisebb Testvérek Rendjében.

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

